

Стоянъ— А кой е войводж на тая дружинж

Каранъ— Нѣкой си Младенъ. Ще го видитѣ сега. Той иди съ малко дружина тукъ за да се сдружи съ насъ.

Стоянъ— Нека дойджтъ. Момчета, нека посрѣщнемъ нашитѣ братия. *(ставатъ всички)*.

ЯВЛЕНИЕ III.

Горнитѣ, Мирчу, Петрж, Младенж, Слави.

(Мирчу Петрж, Младенж и Слави ся появяватъ. Стоянж и дружинжтж му ги посрѣща Здрависватъ ся).

Стоянъ— Добрѣ сте дошли юнаци ! Да сте ми живи.

Младенъ, Петрж, Мирчу, Слави. Да живѣе Стоянъ войвода

Стоянъ— да живѣе младенъ войвода.

Дружината му— Да живѣе ! да живѣе !

Младенъ— Слава Богу, че са намѣрихме да се сдружимъ. Дано Всѣвишний ни помогне за да поддържимъ подвига на българското оржжие до тогазъ до когато кръвта на българския юнакъ престане отъ да бие въ неговото сърдце.

Стоянъ— Богъ е добръ!— Дано той ся смили за насъ и благосливи нашето оржжие за да подновимъ бойното поле, та дано позагладимъ малко дълбокитѣ рани на нашжтж мила майка България.— О ! сждбата що днесъ ся вие надъ тая наша обща майка е най грозна!... Какъ ще забрави тя прѣдишнжтж си славж за да ся отѣши въ нешното си робство. Какъ ще остави тя въ забвения дѣлата на толкози нейни велики мжжи, които ѣ плѣтяха славни вѣнци, за да намѣри утѣхж подъ тѣжкото иго на днешнитѣ ѣ завоеватели? Какъ ще забрави тя нейнитѣ закони, нейното правление, за да ся утѣши